

Traduction no. 11

Monique Proulx

ALUNGĂ ÎNTUNERICUL

roman

Boréal

Fiecare zi este un miracol

Fiecare zi este un miracol: apa caldă curge la orice oră, trupul fără de durere. Curent electric chiar și noaptea. De mâncare oricând îți vine foame. Un pat îndeajuns de mare încât să te întinzi complet.

Numai să nu te obișnuiești prea mult, ca să nu te înveți cu binele.

Vă scriu, ghemuit pe podea lângă patul destul de mare, mâinile și caietul așezate în fața mea ca niște obiecte străine. Este aici o masă la care pot mânca și care îmi închipui că nu ar ezita să-mi primească mângăliturile, doar că deocamdată eu nu mă simt pregătit să fac asta, nu încă. Cei care scriu stând la o masă sunt înzestrați cu darul de a ști să scrie, și aici mă refer la povești solide ca stânca, în vreme ce eu nu sunt în stare să vorbesc decât despre mine. Trebuie să învăț tot. Cum să țin creionul, ca să se împrietenească mai ușor cu degetele. Ce cuvinte, mai cu seamă ce cuvinte potrivite să aleg. Și cum să-mi transform întâmplările neînsemnate în intrigi captivante, demne de atenția voastră.

Astfel, când am început să trăiesc cu adevărat, camera pusă la dispoziție de Virginie Sister în Casă era foarte spațioasă și totodată mică. Picioarele îmi atârnavă la capătul saltelei ajungând până pe hol, așa

încât, dis-de-dimineată, oricine trecea pe acolo, dar mai ales femeile binevoitoare, căpătaseră obiceiul jovial de a mă saluta, apucându-mă de degetele de la picioare. Trebuia să fie un gest prietenos și într-un fel chiar era, dar nu pe placul meu. Nu am părăsit cortul înghețat al lui Charlie Putulik ca să fiu gădilat la degetele de la picioare - nici măcar de niște mâini prietenoase într-un hol bine încălzit. Omul este conceput atât de prost, încât odată scăpat de sărăcia cruntă, nu se mai mulțumește cu terciul care îi umple burta, ci vrea să guste din filet mignon. Așadar, mi-am dorit de îndată o cameră închisă, de dimensiuni potrivite, care să aibă un pat la fel de bun, iar al doilea loc de muncă mi le-a adus pe amândouă.

Știu că am fost ales pentru cea de-a doua slujbă pentru picioarele mele sprintene. De când am început lucrul, trebuie să încălec pe bicicletă și să pedalez prin oraș de mai multe ori pe zi, ducând coșuri pline cu mâncare clienților, mulți dintre ei locuind în zonele înalte ale orașului. Nimeni nu știe în ce măsură orașul ăsta este un munte: iată primul test. Pe acest munte, opt sute de străzi diferite, scrise în cuvinte necunoscute, coexistă, dar fără să coincidă: acesta este al doilea și ultimul test. Patroanele acestei afaceri, niște femei fermecătoare, dar pretențioase, despre care voi vorbi în scurt timp, și-au dat seama numaidecât că eram analfabet în limba lor și, întrucât îmi prețuiam

picioarele sprintene, m-au echipat cu un aparat formidabil pe care îl numesc de atunci *Vocea lui Hashem*, dar asta rămâne între noi. Acesta este ușor și puternic, se prinde de cureaua mea, cunoaște fiecare stradă, și cel mai important, mă îndrumă cu blândețe și cu voce tare - *La dreapta, la stânga, o sută de metri, două sute de metri, trei kilometri, ai ajuns la destinație, sau ai greșit, reconfigurare traseu în curs* dacă se întâmplă să mă rătăcesc, totul fără vreo urmă de dispreț.

Accept prietenia sub orice formă o întâlnesc: uneori, aparatele și animalele sunt mai de nădejde decât oamenii.

Despre Iolanda și Jasmine pot spune că sunt prea ocupate ca să se împrietenească cu mine, asta-i cert, mă pun destul la muncă și așa. La început, am presupus că sunt mamă și fiică, dată fiind diferența de vârstă dintre ele, dar până la urmă se pare că m-am înșelat. Aud cum se drăgălesc una pe cealaltă - *Dragă, mai pune un pic de chimion. Nu, dragă, mai mult cardamom* - dar cea mai în vârstă, Iolanda și, evident, Șefa cea mare a afacerii, îi strecoară deseori celeilalte niște răutăți pe care eu le pot recunoaște după tonul vocii și mai ales după chipul încordat al fetei dragi care le primește. E musai să vă spun că aceste femei muncesc pe brânci în bucătăria lor, până își strică buna dispoziție, de la șase dimineața până la opt seara,

gătind quiches, tortillas, gratene, foietaje, salate, prăjituri, verrines și aspicuri, urmând ca eu să livrez trei sferturi dintre acestea la două sau trei magazine ecologice, care le vând la rândul lor, iar ultimul sfert la o clientelă rafinată și fără îndoială bogată, deoarece preparatele sunt foarte scumpe. Spun *foarte scumpe*, însă trebuie să mărturisesc că n-am pic de experiență în ceea ce privește mâncarea deja gătită, frământată, ca să nu zic predigerată, trimisă direct în stomac. Tot ce știu cu certitudine este că micile bunătați aromate, la treizeci și cinci de dolari porția, nu sunt pentru mine, decât dacă aleg să înfulec în două înghițituri câștigul din cele patru curse zilnice.

Întâmplarea a făcut ca, pedalând prin oraș pe o scurtătura indicată de Vocea lui Hashem, și nu departe de unde pornisem, dar pe o stradă atât de scurtă încât nu o zărisem niciodată înainte, să-mi găsesc locșorul, care e și astăzi casa mea.

Era cu mult după ce zilele de iarnă se sfârșiseră, pe când primele frunze și mugurii plini de speranță apăreau. Pe acest ciot de stradă erau copaci, iar eu îi iubesc încă de dinainte de a îmbrăca haina verii, precum și tot ce răsare din pământ și a păstrat mirosul lui. Ceea ce era DE ÎNCHIRIAT se întindea chiar la nivelul solului, lângă un petic de măcăniș, sub două etaje de cărămizi și apartamente. Un demisol, suficient de mic pentru a nu fi prea scump,

dar cu luxul unei enorme ferestre culisante care dădea spre teren și verdele ce avea să apară, indiferent de soi.

Am semnat imediat.